

GRAZIA

OKTOBER 2021

**SEKS V MESTU
17 LET POZNEJE
KDO OSTAJA IN
KDO GRE?**

**„UMETNOST
JE MOČNA,
JE OROŽJE.”**

**ANA PANDUR
PREDIN**

ZORA STANČIČ

GLORJANA VEBER

**MANCA
IZMAJLOVA**

EKSKLUZIVNO

**GRAZIA NA RDEČI
PREPROGI
BENEŠKEGA
FESTIVALA**

LEPOTA

**VSI ODTENKI
ČOKOLADE**

**'AFTER' ZA
GLADKO KOŽO**

MODNI.
optimizem



9 772232 532000



GLORJANA VEBER

Poezija je prijateljevanje s celoto

Zanimalo nas je, kakšen je svet skozi oči pesnice, ki zase pravi, da jo poezija najde sama: „Ne morem je napovedati, teče skozme ko sem praznina.”

INTERVJU: KATARINA M. BAJT
FOTOGRAFIJE: PETER GIODANI, JAN PIRNAT

Začniva z vašo izjavo ob odhodu na mednarodni pesniški festival v Makedonijo, da poezija daje tisto, kar umanjka filozofiji in religiji. Pravite: Ne bodimo pesniki, ampak pesem. Kako biti pesem v času, ki ni naklonjen poetiki oziroma se je ta izgubila v materializmu, političnih in družbenih bojih itd.?

Biti pesem pomeni biti dom življenju. Sistem, v katerem živimo, nas kliče k ljubezni in zavedanju, s tem ko to stanje zavira. Vsakdo ima možnost, da se poda na pot individualne in s tem družbene rehumanizacije. Za to, da smo pesem, se ni treba boriti proti egu ali bežati od njega. Dovolj se je potopiti vanj. Prepoznamo, da je ego samo ideja, konstrukt. Takrat srečamo sebe in obstoj v enem. Smo brezimna pesem.

Niste samo pesnica, ampak veliko časa namenjate tudi raziskovanju duhovnosti. Kaj vas je pripeljalo na to pot?

Pri štirih letih sem doživela prvo duhovno izkušnjo in kot deklica začela prepoznavati, da prihaja vame vsebina, ki me uči. Spoznavala sem, da duhovnost ni nekaj, kar bi bilo možno opredeliti, ampak se raziskuje izkušnjsko. Če ti v čevlji zleze kamenček, se pač začneš z njim ukvarjati.

Čeprav na zunaj delujete krhko, pa ste večkrat dokazali svojo moč, bili tudi na vodstvenih, nič poetičnih položajih. Vas pogled na žensko kot krhko bitje jezi, je morda izziv?

Okolje me je na tovrstnih položajih spodbujalo tako k uporabi moške energije kot k manipulativnim načinom delovanja. A zakaj bi prizadela sebe z lažjo, izsiljevanjem, pretvarjanjem, vsevednostjo in ustrahovanjem s tem, ko bi jih uporabljala v razmerju do drugih? Poetično hodi z roko v roki s sočutjem. Daje nam možnost, da se uglasimo s celoto svojega bitja, za kar sta nujna notranja rahločutnost in milost. Krhkost mi je pri tem bistvena.

Čutite kdaj težo usklajevanja vsakodnevnih izzivov, ki so tudi čisto materialni, in umetnosti, duhovnosti?

Teža prihaja iz uma, njegovih prepričanj, različnih oblik lastninjenj, strahu, iger žrtve, rešitelja, zmagovalca in podobnih konceptov, medtem ko je duh lahkoten. Vpliva na to, kakšno vrednost damo teži. Življenje mi je dalo veliko težkih preizkušenj, veliko mi je vzelo. Zato mi ni bistveno, kaj prejmem, ampak tisto, kar nosim v sebi. Zgolj to sem. Življenje nam naloži tolikšno težo, kot jo še zmoremo dvigniti, da ob tem zrastemo. Zato čutim vedno več lahkote.



„Ne identificiram
se za pesnico,
s tem bi uničila
poezijo.”



Menite, da so trenutno negotovi časi lahko povabilo v to, da se obrnemo k umetnosti, konkretno k poeziji, ki od bralca zahteva nekoliko več pozornosti, morda umirjenosti?

Zagotovo, vendar naj ne bosta branje ali pisanje hrana za naš ego, v tem primeru sta škodljiva. Pomembno je, kako uživamo hrano, da se z njo ljubimo. Prisluhnimo ji s celim telesom, da prežame našo bit, predajmo se ji brez uma, šele takrat v nas izpolni svoje poslanstvo hranljivosti in nas poveže z domom.

V knjigi *Modróko, akašejke* ste zapisali modro misel: Bodi raje celota, med déli je vedno nesporazum. Kako negujete svojo celoto? Kaj vam je pri tem najbolj v pomoč in kaj vas najbolj oddaljuje od sebe?

Prepuščam se neznanemu, odpuščam, se zahvaljujem, sprejemam, se predajam. Ne škodujem si z željami, sem, kar mi pripada. Vendar se ne omejujem, da bi bilo kar koli moje. Ko se približujem sebi, se od mene oddaljuje tisto, kar mora odpasti.

Intervju imava med vašim obiskom pesniškega festivala v Strugi. Kaj si obetate od njega in zakaj menite, da ste bili iz Slovenije povabljeni prav vi?

Udeležbe na festivalih nisem nikoli povezovala s pričakovanjem, ker poezijo dojemam skozi svobodo duha. Izboru je zagotovo botrovala prisotnost moje poezije na mednarodni platformi Versopolis založbe Beletrina, kamor sem bila povabljen in ki danes združuje približno 30 mednarodnih festivalov. Vendar pa poezije, ki jo zapisujem, ne povezujem s sabo, ampak s tistim, kar se pretaka skozi. Zato nikoli ne razmišljam o konkretnih razlogih izborov. Sva pa bila iz Slovenije povabljen dva. Ker pesnik Zoran Pevec ni mogel fizično prisostvovati, smo v njegovi poeziji uživali v video predstavitvi.

Kako se rojeva vaša poezija – ali zanjo potrebujete pravi čas, pravo obdobje, psihično stanje?

Ona me najde, tako kot dež najde zemljo. Ne identificiram se za pesnico, s tem bi uničila poezijo. Ne morem je napovedati, teče skozi, ko sem praznina. Samo njena priča sem, in to, da ji prisostvujem, je najlepše darilo. Poezija mi pomeni prijateljevanje s celoto, da se počutim kot maternica, ki je zanosila z neznanim, s tistim, kar je onkraj in hkrati tu. Ona me rojeva, zato je zame zgolj način življenja, komunikacija z obstojem. Trenutno sem v stanju, ko ne vem, kdaj se poezija v meni ne dogaja, kako pa bo, pa ne vem.

Če bi morali označiti svojo poezijo, kako bi jo? Vas denimo moti opredeljevanje na žensko in moško literaturo?

Živimo v svetu označevanj. Vse oznake, vse nalepke so destruktivne. Poezija, ki se pretaka skozi, ni destruktivna. Ne oklepam se znanja, ne oklepam se imen rož. Roža ve bistveno več o zemlji, vodi, nebu kot jaz, in če jo oklestim na ime, ji vse to vzamem, vzamem bistvo njenega obstoja. Želja po označevanju izvira iz ega, vendar me označevanje ne moti. Le potrebe po njegovi uporabi ne čutim. Zanima me neznano, tega pa ni mogoče označiti, mar ne?

Po vašem videzu lahko sklepamo, da negujete svojo žensko, vizualno stran. Koliko vam pomeni zunanja urejenost? Pove kaj tudi o notranji urejenosti človeka ali ne?

Zunanja urejenost vedno odraža notranjo vsebino. Žal pa danes večinoma raje opazujemo od zunaj, pokažemo pa tisto, kar nam je pomembno. Pozabljamo na komunikacijo s telesom, ki je globlja od intelekta. Vsak od nas je tempelj, zato svojega rada negujem, spoštujem, proslavljam in sem milostna z njim. Če v naši notranjosti cvetijo rože, se bo njihov vonj bohotil v naši zunanosti. In tudi gniloba bo smrdela, četudi se posujemo s cvetjem.

Je erotika v pesniškem svetu nujno povezana z lepoto?

Erotika je naše celotno telo, v njem se začne ples sleherne celice, globoko sprejemanje in predaja erotičnemu valovanju. Je izvir naše življenjske energije, ki je potovala najprej navzdol ter se zatem dvignila in transformirala v duhovno, božansko. Takrat sta naše notranje in zunanje izkustvo celota, ki se pretaka v erotiki. Vendar pa niti erotike niti poezije ne moremo prijeti za en del telesa. Vznemirjata nas z neoprijemljivim, s tistim, kar je onkraj uporabnosti, praktičnosti, in to je lepota. Nemogoče je določiti, zaradi katerega lista je drevo čudovito. Je vse, kar pravim, nujno? Ne vem, a se mi zdi naravno.

Vam je moda blizu?

Bolj kot moda mi je blizu telo. Nenehno preoblačenje ženske v različne modne trende vzame ženski avtentično prvinskost, s katero je rojena. Biti to, kar si, je moda večnosti, ki prihaja iz naše notranjosti. Menim, da se preveč skrivamo za modnim okrasjem in dodatki. Ko izbiram oblačila, vedno izberem svojo notranjost.

Nam zaupate, kaj so tiste drobne ženske sladkosti, razvade, ki vas osrečujejo in niso duhovne, umetnostne narave?

Tudi življenjske sladkosti okušam s celim telesom, jezik, oči in ušesa so zelo varljivi. Zame največja sladkoba je sladkoba mojega bitja.

Kakšen je vaš idealni dan, ko nimate službenih obveznosti in ste prosti?

Moj idealni dan se začne s praznino. Karkoli vstopi v nekaj, kar je prazno, poglobi občutek ljubezni, hvaležnosti in dragocenosti. Rada imam samoto. A ko dneve preživljam v dvoje, so globine še bolj prostrane in višje. Nismo tu, da bi posedovali drug drugega, temveč da smo ljubimci in spremljevalci. ■